

Aan broeder Raimondo van Capua, van de orde der Predikheren.

Zij verhaalt de bekering en de terechtstelling van Nicolaas Tuldo van Perugia. (1)

In de naam van Jezus Christus, de Gekruisigde, en van de zoete Maria.

Welbeminde en dierbaarste vader en zoon, die ik liefheb in Christus Jezus, ik Catharina, dienstmaagd en slavin van de dienaren van Christus, schrijf u en beveel mij u aan in het kostbaar Bloed van de Zoon van God, met de wens u ontvlamd en vernietigd te zien door dat zoete Bloed, dat geheel doorgloeid is van Zijn brandende liefde. Het is de wens van mijn ziel u in dat Bloed te zien, u, Nanni en Giacomo, mijn zoon. Ik zie geen ander middel om tot die voornaamste deugden, die wij nodig hebben, te komen. Zoetste Vader, uw ziel, die mij tot een spijs is geworden (en er gaat geen ogenblik voorbij, dat ik dit voedsel niet neem aan de tafel van het zoete Lam, dat geslacht is met zo'n brandende liefde), ik zeg, uw ziel zou niet tot de kleine deugd, van de ware nederigheid, kunnen komen, wanneer u niet bent vernietigd in het Bloed. Deze deugd zal uit de haat geboren worden en de haat uit de liefde. En zo wordt met een volmaakte zuiverheid de ziel geboren, zoals het ijzer gezuiverd uit de smeltoven komt.

Ik wil dus, dat u zich in de geopende zijde van de Zoon van God verbergen zult, die een geopende bergplaats vol geuren is, zo zelfs dat de zonde er welriekend wordt. Hier gaat de zoete bruid rusten op een bed van vuur en bloed, hier ziet men en hier wordt het geheim van het hart van de Zoon van God geopenbaard.

O hart, doorboord vat, dat te drinken geeft aan elk in liefde ontbrand verlangen en het dronken maakt, en vreugde schenkt aan ieder begripsvermogen en het verlicht, en ieder geheugen vult zodat het zich zozeer daarmee bezighoudt, dat het niets meer onthouden, niets meer begrijpen, niets meer liefhebben kan dan de zoete en goede Jezus! Bloed en vuur, onschatbare liefde! En omdat mijn ziel zalig zal zijn, wanneer zij u zo zal zien vernietigd, wil ik dat u doen zult als degene, die met een emmer water put, dat hij uitstort over iets anders; en zo moet u het water van het heilig verlangen uitstorten over de hoofden van uw broeders, die onze ledematen zijn, aan ons verbonden in het lichaam van de zoete Bruid. En pas op, dat u niet achteruitgaat door voorspiegelingen van de duivel, die u steeds nadeel hebben toegebracht en dit nog zullen doen, of door het spreken van enig schepsel; maar volhard steeds in elk goed ding ook al zou u het meest huiveringwekkende zien (2) totdat wij het bloed zullen zien storten met zoete en liefdevolle verlangens.

Op, op, mijn zoetste vader, laten wij niet meer slapen. Want ik hoor nieuwe dingen zodat ik geen bed (3) of wereldse stand meer verlang. Ik ben reeds begonnen een hoofd in mijn handen te ontvangen, wat voor mij een zodanige zoetheid was, dat het hart het niet kan denken, noch de tong het kan spreken, noch het oog het kan zien, noch het oor het kan horen. Het verlangen van God ging door andere geheimen, die al eerder waren gebeurd en die ik nu niet zeg omdat het te lang zou zijn. Ik ging hem bezoeken, die u weet, waardoor hij zoveel sterkte en troost ontving, dat hij biechtte en in een zeer goede gesteltenis verkeerde. En hij deed mij beloven om de liefde van God, dat ik bij hem zijn zou wanneer de tijd van de gerechtigheid daar zou zijn. En dat beloofde ik en ik deed het. Daarna ging ik in de morgen, vóórdat de klok geluid werd, naar hem toe, waardoor hij zeer veel troost ontving. Ik nam hem mee om de Mis te horen en hij ontving de heilige Communie, die hij nooit meer had ontvangen. Zijn wil was in overeenstemming met de wil van God en geheel daaraan

onderworpen en er was hem slechts een vrees gebleven niet sterk te zijn in het laatste ogenblik. Maar de onmetelijke en brandende goedheid van God misleidde hem en schiep zoveel tederheid en liefde in hem door het verlangen naar God, dat hij niet zonder Hem kon blijven en zei: „Blijf bij mij en verlaat mij niet. Zo zal het mij niet anders dan goed kunnen gaan en ik zal tevreden sterven,” en hij legde zijn hoofd aan mijn borst. Toen voelde ik hoe zijn bloed jubelde en er ging een geur van uit, die zich vermengde met de geur van mijn bloed, dat ik wens te storten voor de zoete Bruidegom, Jezus. En daar het verlangen in mijn ziel groeide en ik zijn vrees voelde, zei ik: „Wees sterk, mijn zoete broeder, want spoedig zullen wij tot de bruiloft gekomen zijn. U zult gebaad gaan in het zoete bloed van de Zoon van God, met de zoete naam van Jezus en ik wil dat die naam nooit uit uw geheugen zal gaan. Ik wacht u op de plaats van de gerechtigheid.” Begrijp nu, mijn vader en zoon, dat toen zijn hart alle vrees verloor en zijn gelaat overging van droefheid in vreugde; hij genoot, hij jubelde en zei: „Waar komt zoveel genade voor mij vandaan, dat de zoetheid van mijn ziel op de heilige plaats van de gerechtigheid mij zal wachten?” U ziet, dat hij gekomen was tot zoveel licht, dat hij de plaats van de gerechtigheid heilig noemde! En hij zei: „Ik zal gaan sterk en vol vreugde en het schijnt mij nog duizend jaren voordat ik daar zal kunnen komen, wanneer ik eraan denk, dat u er mij zult wachten.” En hij zei woorden zo vol zoetheid, dat de goedheid van God zich met geweld daaruit kennen deed.

Ik wachtte hem dus op de plaats van de gerechtigheid en ik wachtte daar voortdurend gebed en in de tegenwoordigheid van Maria en van Catharina, maagd en martelares. Maar vóór hij gekomen was bukte ik mij en strekte de hals uit op het blok, maar waar ik mijn hart op gezet had gebeurde niet. Daarop bad ik en smeekte met aandrang en zei: “*Maria!*”, want ik wilde deze genade, dat hem in het uiterste ogenblik licht en vrede van hart gegeven zou worden en dat ik hem daarna zijn einddoel zou zien bereiken. Toen werd door de zoete belofte, die mij gedaan was mijn ziel zozeer vervuld, dat ik geen schepsel zag, hoewel een er daar een grote volksmenigte was.

Daarna kwam hij, zacht als een lam; toen hij mij zag begon hij te lachen en wilde dat ik het teken van het kruis over hem zou maken. En toen hij dat teken ontvangen had, zei ik: „Op ter bruiloft, mijn zoete broeder, want spoedig zult u in het eeuwige leven zijn.” Hij knielde neer met grote zachtmoedigheid en ik strekte zijn hals uit en ik boog mij over hem en herinnerde hem aan het bloed van het Lam. Zijn mond zei niets anders dan Jezus en Catharina en terwijl hij dit zei ontving ik zijn hoofd in mijn handen. En ik richtte het oog op de goddelijke goedheid en zei: „Ik wil.” En op dat ogenblik zag ik de God-Mens zoals men het licht van de zon zou zien. Zijn zijde was geopend en Hij ontving het bloed. In dat bloed was een vuur van heilig verlangen uit genade aan de ziel gegeven en daarin verborgen en dat ontving Hij in het vuur van Zijn goddelijke liefde. Nadat Hij het bloed en het verlangen had aangenomen, ontving Hij de ziel, die Hij legde in het open toevluchtsoord van Zijn zijde, waardoor de Eerste Waarheid wilde aantonen, dat Zij haar enkel uit genade en barmhartigheid ontving en door geen enkele andere werking.

O, hoe onschatbaar en hoe zoet om te zien was de goedheid van God! met hoeveel zoetheid en liefde verwachtte Hij deze ziel gescheiden van het lichaam. Hij richtte het oog van Zijn barmhartigheid op haar, toen zij binnenging in de Zijde gebaad in haar bloed, dat waarde had gekregen door het bloed van de Zoon van God. Zo werd hij ontvangen door God uit kracht van Zijn almacht (want daardoor kon God dat doen), en de Zoon, de Wijsheid en het vleesgeworden Woord, gaf hem en deelde hem de gekruisigde liefde mee, waarmee Hij de pijnlijke en schandelijke dood

uit gehoorzaamheid jegens de Vader en voor het nut van de menselijke natuur en van het menselijk geslacht aannam; en de handen van de heilige Geest drukten hem naar binnen.

Maar hij maakte een gebaar zo zoet, dat het genoeg was om duizend harten naar zich toe te trekken, en ik verwonder mij daar niet over, want hij proefde reeds de goddelijke zoetheid. Hij wendde zich om, zoals de bruid doet wanneer zij is gekomen aan de deur van de bruidegom, zij wendt dan het oog om en het hoofd, zij buigt zich voor hen, die haar begeleid hebben en door haar gebaar toont zij hen haar teken van dankbaarheid.

Toen hij tot de rust gekomen was, verkwikte zich mijn ziel in vrede en kalmte en in zulk een geur van bloed, dat ik het niet over mij verkrijgen kon mij te ontdoen van zijn bloed, dat op mij was gekomen.

Ach, ik ellendige ellendeling! ik wil niets meer zeggen. Met de grootste afgunst bleef ik op de aarde. En het schijnt mij, dat de eerste steen reeds gelegd is; verwonder u daarom niet wanneer ik u niets anders opleg, dan u vernietigd te zien in het Bloed en in het vuur, dat uitgestort wordt door de Zijde van de Zoon van God. Dus geen onachtzaamheid meer, mijn: zoetste zonen, omdat het Bloed het leven begint uit te storten en te ontvangen. Jezus zoet, Jezus de Liefde.

(1) Nicolaas Tuldo, een jong edelman uit Perugia, had tegen de toenmalige regering van Siena gesproken, waarvoor hij gevangengenomen en ter dood veroordeeld werd. De onrechtvaardigheid van dit oordeel had de jongeman zo buiten zichzelf gebracht, dat hij alle hulp van de godsdienst afwees en God en de mensen vervloekte. Slechts Catharina lukte het hem tot kalmte te brengen. In deze brief verhaalt zij de bijzonderheden van zijn terechtstelling.

(2) Zij zinspeelt hier op de dood van Nicolas Tuldo, die zij gaat verhalen.

(3) Zij wil zeggen, dat zij vooral de geestelijke slaap wil ontvluchten.